

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Provisiones Senectutis, Per Tres
Partes Distributæ - In quibus raræ ac penenecessariæ Veritates, cum
omnibus Christi fidelibus, tum potissimùm Gratiarum Cœlestium,
lucrorumque æternorum avidibus, quâ theoreticè, quâ practicè
proponuntur

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066391

Stimulus 8. Tempus præsens suppletioni indultum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45462

Ps. 50. 10.

rum non cupiet, non ardescet, satis superque satisfacere homo, qui scilicet cupit & ardet ad numerari cætibus Sanctorum? Numera Sanctos si potes & complectere numerum eorum, qui clamant pro te ad Dominum: desiderantes pacem servi ejus: & ut benignè faciat Dominus animæ tuæ, ut ædificentur muri Jerusalem suæ, etiam per te. Et potesne frustrari vota eorum, tarditate, tepiditate, morâ, dilatione tuâ, negligentia tuâ, molitie tua, sensualitate, concupiscentiâ, amore proprio tui? Quomodo comparebis inter Sanctos illos totos igneos, totos ardentes, totos flammam ignis, tu tepiditate & languore, negligentia desideriaque solâ, inter eos insignis incedens? Memoria & conscientia languoris tui præsentis diluetti bi gloriam & dulcedinem beatitudinis: & quamvis ibi non sit locus pœnitentis, pœnitebit te tamen, non consummatiùs fervore virtutis obsequiique Divini ad cœlum inter Sanctos venisse divitem, comparuisse instructum, degere insignem.

Stimulus VIII.

Tempus præsens supplectioni indultum.

Luc. 13. 8.

COgita mi homo te esse arborem illam cui cum Dominus ob inutilem fertilis terræ occupationem, excisionem decrevisset, agricultura pro ea impetravit indulgentiæ annum unum, dicens Domino. *Dimitte eam etiam hoc anno, usque dum fodiam circa illam & mittam stercora; & si quidem fecerit fructum: sin autem, in futurum succides eam.* Videsne non ablatam sed dilatam succisionem? Reliquum vitæ tuæ, annus ille unus est, per indulgentiam indultus, utique non ut continues sterilem desideriam, sed ut commutes in fructuosam

Et uosam fecunditatem. *Ut jam non desideris (ne- 1. Petr. 4. 2.*
que defidiis) hominum, sed voluntati Dei, quod re-
liquum est vivas temporis. Sufficit enim prateritum
tempus ad voluntatem Gentium (negligentium)
consummandam: nunc autem tempus est accepta-
bile & dies salutis, in quo desinendum est, à vete-
ris negligentia & inconstantia delictis: viven-
dum verò justitiae & voluntati Dei, in eo quod re-
liquum est temporis in carne.

Neque verò gravari te putes ejusmodi doctri-
 nis. Audi enim Apostolum qui ait. *Humanum Rom. 6. 19.*
dico: & condescendo vobis, propter infirmitatem
carnis vestrae: Sicut enim exhibuistis membra vestra
servire immunditiae (negligentiae) & iniquitati ad
iniquitatem (tepiditati usque ad divinam nauseam
& vomitum) ita nunc exhibete membra vestra ser-
vire justitiae & sanctificationi. Ergo humanum est
& per indulgentiam dictum Apostoli, cui tamen
vix audet satisfacere vulgaris nostra in servitio
Dei diligentia. Alioqui impleri deberet in nobis
à nobis illud Prophetæ. Sicut enim fuit sensus vester, Bar. 4. 28.
ut erraretis à Deo, decies tantum iterum convertentes
requiretis eum. Et Propheta quidem decuplum
tantum requirit, adhuc etiam humanum dicens,
propter veteris legis conditionem, at Dominus Luc. 8. 8.
Jesus, qui venit ignem mittere in terram, eumque
voluit vehementer accendi, non decuplum sed
centuplum, & optat, & laudat, verbi sui, in ser-
vis suis fructum. Quod si tu attenderis ad omnes
conditiones tuas, ad locum quem occupas, ad
auxilia de cælo quibus abundas, ad media statûs
quibus circumfluis, ad incitamenta, quibus non
tantum provocaris, verum etiam planè traheris:
reperies parùm & planè humanum adhuc esse, si
centesimum afferes: sed omninò sit opus, & valdè

Luc. 6. 38.

conveniens, imo & necessarium ut offeras offerasque fructum Deo tuo millesimum, & super superque millesimum, sic enim decet impleri omnem justitiam ab eo, cui mensuram bonam, confertam & coagitatam & supereffluentem dabunt in sinum suum.

Stimulus I X.

In fine proficiendum ad meliora.

Ps. 74. 1.

In fine, ne corrumpas, ait & monet Divina Scriptura. Finis enim omnia vel corrumpit vel perficit. Finis coronat opus. Curre optimè, velocissimè, rectissimè; si vel deflectas, vel substas in fine, neque ad finem decurras, quid proderit cucurrisse? *Qui perseveraverit usque in finem in bono, hic salvus erit*, qui perseveraverit usque in finem in malo, hic peribit, quia ex fine omnia reputantur. *In finem ne corrumpas.* Multi enim bona aggrediuntur, quæ deinde non coronant fine bono, sed ab eo deveniunt in malum. Alii mala amplectuntur ab initio, deinde respiciunt & convertuntur in finem bonum. Optima portio eorum, quorum initia, media & fines bonum possident: post istos meliores reliquis, qui in finem non corrumpunt, neque corrumpuntur. Sive ergo hætenus malè tepidèque Deo servivisti, sive bene & strenue, in finem ne corrumpas. Imò fine corona, fine perfice omnia tua. In fine motus felocior: attestante naturâ, si hoc facit natura in lapide, cur non facit in te gratiâ? Omnia etiam gravissima ad suum finem festinant, sola virtus in fine torpescet & tardabit? Lapis festinat ad terram, ut quiescat; virtus ad beatitudinis æternæ requiem, non evolabit? Et fluvii quidem è fontibus suis parvo initio egressi, multis cum aquarum fluctibus in mare sese evolvunt. Cur non